

מסורת הש"ס

(א) 'ע' מוֹס' מנחות קז: ד"ה
 [כנען] (ב) [כנעניות י"א].
 (ג) כ"ב קנא: ל' לעיל כ"ב.
 (ד) [לקמן ט"ז ט"ב קנא].
 (ה) [קדושין מה. כ"ב
 קנא]. קמא: [לקמן ד"ה
 (ו) [לקמן י"ח ט' ע"ב].
 (ז) [נועם מוֹס' מנחות י"א.
 ד"ה מכו דממלא] (ח) [וימר
 האריות ויחזיר מתנא מוֹס'
 כ"ב קנא: ד"ה מנוי] (י) מ"ד
 [מ"ז]. (יא) [עוֹס' מנחות ב'
 ד"ה הרי זו]. (יב) ז"ל אפילו
 מנחה קמא דנבדילי ש"כ.
 (יג) [עוֹס' מוֹס' כ"ב קמא. ד"ה
 קא ורי האריות ונבא].

גליון הש"ס

תד"ה והא לא משך וכו'
אע"ג דבפ"ק דב"מ סבר. וע'
במוס' שס שכתבו בדרך אחר
וע' בהר"ן גדרים ד' ה ע"ב
ד"ה ר"א:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה האומר תנו
גג לאשתי גרסינן במתני' ולא
גרסינן תן שלא מסר ליד נ"ב
עמין בדברי הר"ש (סימן
ג'): (ג) תוס' ד"ה עזלה
וכו' למדו רבנן בעובד
כוכבים דניחא ליה וכו' אל
עובד כוכבים שאין רשות:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- [illegible]

3 (f)

מזהו אינו אובל. משוחרר אינו אובל: מפני שהוא קנינו. טעמא מאי
 שזרחה אובל במרומה מפני שהוא קנינו דכחן הלכך אי בעי
 מההוא דכחן כשיצרכה עבדו שקיל ארבעה זוזי ומישראל ליה מיהליה
 ויגאל ליה. וזללה היא בעיניו ומיפסיכל: קנינו ופרימיסל.

מִתְנַהֶגֶת עִמּוֹ בַּפְּרִיזוֹת: **בְּתוּנִי**
הָאֹמֵר כֵּן גַּם (6) **זֶה לֹאֶסְפִי** גְּרָסִין
 בְּתוּמִי, וְלֹא גְרָסִי מִן שְׁלֹל מִסֶּרֶס
 לִיד שְׁלִיחַ בְּחִייו לִפְיֶךָ לֹא נִחְלָקוּ
 הַתְּמִימִים דְּבָרָא לִוְמֵר שֶׁמֶשֶׁתָּה רִאשׁוֹנָה
 וְכֵן לִי הַשְׁלִיחַ לְעֵדֶל הַלְוִיָּה מִשׁוֹחֶרֶת:
אֵלָּא יִטְוֵן לֵאמֹר מִיִּסָּה, דִּיבִיטֹל הֵאָדָּם
 עַד דִּמְטִי לִידֵיהּ וְכִי מְטִי לִידֵיהּ הֵאָדָּם
 מִיִּת לִיָּה מִשְׁחָרֵר וּפְקָעָה לִיָּה רְשׁוּמִיהּ:
גַּב' וְהוּא שְׁלִצוּרִים, מִנֵּה דִקְתָּמִי
 מִתְנִי בְּצִבּוּרִין וּמוֹנָחִין הַעֲשׂוֹת
 עֲסָקִין וְאֹמֵר מִנֵּה זֶה מִנו לְפָלוּגִי:
בְּצִבּוּרִיא, מִתְנֵה בְּרִיא בְּמִטְטִלִין
 יִכּוֹל לְחַזֹּר כִּי עַד שִׁמְשׁוֹךְ יוֹרְשׁוֹ
 מִנִּי מְנִי לְמִהֲדֵר בִּיָּה אֲלִיבָא דְמִאָּן
 דְּלִית לִיָּה מְזוּלָה לְקִיָּים דְּמִיָּה
 הַמֵּת 1: **בְּמַעֲמַד שְׁלֶשְׁתָּן קִנָּה**,
 וְלִקְתָּו) מִפְּרַשׁ טַעמָא, וְצִבּוּרִין בְּעִין
 דְּקִבְרָא רַב זְבִיד לֹא אֹמֵר רַב
 קִנָּה אֵלָּא בְּפִקְדוֹן דְּקִנִּי לִיָּה כֹל
 הַיִּכָּח דְּלִיתֵיהּ: **שָׂמָא מִנֵּה קִבּוֹר**,
 עַם לוֹ בְּקִרְקַע וְהָהוּא הוּא דִּיבֵעַ לִיָּה:
 לֹא

ומה אילו עבד כהן שברח ואשת כהן שמרדה על בעלה הלא אוכלים בתרומה וזה אינו אוכל שפיר קאמר להו אמר רבא היינו דקא מוהדרי ליה במתני' מפני שהוא קנינו דאי בעי שקיל^א ארבעה זוזי מישראל ופסיל ליה כל היכא דאיתיה ולרבי מאיר תינה עבד כהן עבד ישראל מאי איכא למימר אמר רבי שמואל בר רב יצחק מפני שמפסידו משפחה כנענית אדרבה הרי הוא מתירו בבת חורין^ב עבדא בהפקרא ניהא ליה זילא ליה שכיחא ליה פריצה ליה: **מתני'**^א האומר תנו גט זה לאשתי בשחרור זה לעבדי ומת לא יתנו לאחר מיתה^ב תנו מנה לאיש פלוני ומת יתנו לאחר מיתה: **גמ'** אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב והוא שצבורין ומונחין בקרן זוית במאי עסקינן אילימא בבריא כי צבורין מאי הוי הא לא משך ואלא בשכיב מרע מאי איריא צבורין כי אין צבורין נמי דהא דקי"ל^ד דדברי שכיב מרע ככתובים וכמסורין דמו א"ר זביד לעולם בבריא וכדבר הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב^ה מנה לי בידך נתתו לו לפלוני במעמד שלשת קנה רב פפא אמר לעולם בשכ"מ וכאידך דרב דאמר רב שב"מ שאמר תנו מנה לפלוני מנכסין מנה זה נותנין מנה סתם אין נותנין חיישינן שמא מנה קבור קאמר דיהלכתא לקבורה לא חיישינן רב פפא מאי טעמא לא אמר כרב זביד

וְהָיָה אִלּוּ עָבַד כְּהֵן שִׁבְרָה וְאִשֶּׁת כְּהֵן שִׁמְרָה עַל בְּעֻלָּה בּוֹ/ לֶכֶן מוֹכִיר אִשֶּׁת כֶּהֵן לְלוּמִם כְּמוֹ שְׁמֵם מוֹדִים לִי בְּחֹשֶׁה שֶׁהוּא מוֹכֵר אֲדוּרוֹ לִי נִמְיָ בַעֲבַד וְהָאֵל דְּמַסִּים נִמְיָ אֲבָל בְּחֹשֶׁה מוֹכֵר הוּא לֵאמֹר הִכָּל מַדְבְּרִי ר' מֵאִיר מְדַלָּא קֹאמֵר אֲמַרְנוּ לוֹ: **עֲבָדָה** בְּהַפְקִירָא נִיחָא יְהִי. וְעַתָּה עָבַד מִטּוֹ שֶׁרָשָׁל לָלֶךְ נִיחָא

שברח ואשת כהן
 אוכלים בתרומה וזה
 להו אמר רבא היינו
 מ' מפני שהוא קנינו
 וחזי מישראל ופסיל
 לרבי מאיר תינה עבד
 יבא למימר אמר רבי
 גי שמפסידו משפחה
 א מתירו בבת חורין
 ליה זילא לא שכיחא
 האומר תנו גט זה
 לעבדי ומת לא יתנו
 לאיש פלוני ומת יתנו
 רב יצחק בר שמואל
 הוא שצבורין ומונחין
 א אילימא בבריא כי
 משך ואלא בשביב
 אין צבורין גמי דהא
 ע כתובים וכמסורין
 וכדבר הונא אמר
 לוני במעמד שלשתן
 רב שב"מ שאמר תנו
 שינין שמוא מנה קבור
 א לא אמר כרב זבדי
 קסבר

אין נראה לומר דהכי דייק אי בשביע מרע הוה ליה למיתני כתבו ג' און
מתנה לשנות כתבו גט לאשמי וְהֵאָחֳרִי בְּשֵׁשׁ: י"א יתנו אַחֲרָהּ מִיתָה.
(ג.) דאין גט לאחר מיתה הכא אינטערדיק לאשמועינין^ט (בעגט שחורבן שגם
בשמינה המגרש בחייו השליח^ז לא חשיב להיות כמותו אחר מותו כאילו
הגט ליד האשה מחיים הוי גט אחר מיתה ואשמועינין נמי לישיני דחיי
יתני אַחֲרָהּ מִיתָה. למאן דמוקי לה בצריה ובמעמד שלשתן אי"ל לומר
דאין שטח^ח אפי' בממונן לא שייך מעמד ג' ואיירי שהאשם רואה רובך כצדק
דאשם דמתני' דמר מוקי לה במעמד שלשתן ומר בכתבו ותנו אלא בסיפא
דלגל שייך מעמד שלשתן ואע"ג דלגל הוי רישא דומיא דסיפא אין לחוש
השטר אינו בעולם כשמוזה ליתן והמנה הוה כבר בעולם אע"ג דבגמ'
אין היינו משום דאית לן לאוקמי כולוהו בחד בצדא אבל מ"מ לא בעי
(טו.) מזה לקיים דברי המת אס כן לוקי מתנינן בצריה משום מזה
דכ"ד עמא אע"ג דק"י כ"ח כ"ח א"ל בעי לאוקמי דתנא' שיחידא דלאשכחן
עומד עמו שאינו וזה הוכיח * אע"ג דכפ"ק דמנ"ע (דף טז.) סבר
אין המת דאס כן מחא איירא בצורין אפי' אין לצורין נמי דסבר בהגמרא
אלא פירש וא"מ ולרב גופיה תיקשי דלוקמא משום דמזה לקיים דברי
יוסי^{יז} דכפסיק שמואל צפרק מציאת האשה (כתובות דף טז.) נמי כח'
הבשול מתחלה לכך ביד שליט דומיא דהמשלש מעות לבתו (שם דף טז.)
ומי תנו מנה זה לפלוני ולא דמי להולך מנה לפלוני דלקמן דלמרי'
ומע שפיר בלא זה שמוסר לו בנותה שיה להולך יותר מבתנו מנה
הוי מהני ציה טעמא דמזה לקיים דברי המת בתריסר אלפי וזו
דשחל לא אמרי' מזה לקיים דברי המת אלא כשהשליש מתרבה
מזה לקיים דברי המת דכל דאיתיה צידושא מזה לקיים דבריו
הי פסק כח מממונו^{יח} אין מזה לקיים דבריו וכי האי גוונא אמרינן
ספריס דגרסי שביע מרע שאמר תנו מנה לפלוני מנכסי נותנין
דה"פ דכשאמר מנכסי נותנין אפי' אמר מנה סתם ולא חיישינן למנה
ותנין כשאני מזה לתת לו משלו אלא שמודה ואומר תנו מנה לפלוני
מודה שהוא של פלוני ומתני' איירי בפקדון ולהכי בעינן לצורין דבלא
משמע לשון תנו ואפי' באין לצורין וי"ל דהא כבר אשמעי' בצבא בתרא
דלא חיישינן שמה שלא להשביע את בני אומר כן דמיין שדור אלא
גט בצריה נמי לאוקמי ככה"ג וכו"מ דלא חיישינן למנה קדור אלא
ללא פירש אינו מקפיד מאיזה יתנו לו אי"ל לוקמא בצריה ואפי' באין
גט קדור אלא גרסינן מנכסי מנה זה נותנין מנה סתם אין נותנין:

קסבר

הנהגתו של הרמב"ם בזה היא דוגמה לדרך ההנהגה הנכונה. הרמב"ם לא נחשב לאדם שיש לו חלק גדול בהנהגתו, אלא שיש לו חלק גדול בהנהגתו. הרמב"ם לא נחשב לאדם שיש לו חלק גדול בהנהגתו, אלא שיש לו חלק גדול בהנהגתו. הרמב"ם לא נחשב לאדם שיש לו חלק גדול בהנהגתו, אלא שיש לו חלק גדול בהנהגתו.

וְשׁוּלוֹ אֶדָם כְּמוֹתוֹ קִמְצָל. מוֹס' צ"צ קנא: ד"ס גנו. י'. דלא רדיעין דא ממשנה דמי שאחור. שס.
גנו גנו מנח. יב'. הדמילתו מעות את הכהן ואת הלוי. מוֹס' צ"צ קנט. י"ד דקא גנומי. ג'. דלית ליה
והכי פריך תלמודא כי בצבורין אמר הוה אל משך, כלומר מדבעי בצבורין אל כלי מציצה
מאי הוה אל לא משך. מוֹס' חש"ס. יט. [בתוס' כי קטל ידא גנומי הבית בלוי ידן].
שיאלא מי התפקד, במסמך שאינו שלו. נרש"א. יז. אפי' כי אטל ידא גנו קבור מאי הוה. נרש"א.

עמה וע"ש במפרשים. (ב) נראה דזה ליון על מימרא דרב בגמ' ש"מ שאמר וכו' מנה זה נותנים.

על מנה דאית גביה או בפקדון או בהלוואה אומר לו תתנו לפלוני צריך מעמד שלשת במדי דאיתיה ברשותיה לא מצי למימר ליה זכה בעבור פלוני עד שימשון או עד שיה שיש לו ברשותיה היא לפלוני לא קנה קנה שרתו קנה לאחרים וצריך שימשון מקצבן למימר לקמן נדאק אם היה חייב ארובין לשמשון מנה שהלווה או שהפקיד שישון ארובין וזכור בו יכול לאו ארובין ביה מנתה כל האומר ונתו כאומר וכו' דמי כ"א

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ו מהל'
גירושין הל' כח ופ"ט
ה"כ יב [כב] סמג עשין ג
טוש"ע אה"ע סימן קמא
סעי' נח [וס' קמד סעי'
ה'] :

עמ' ב' מ"י פ"ו מהל' ענדים
הל"ח סמג עשין פז
טוש"ע י"ד סי' רסז סעיף
עו:

פ ג מ"י פ"י מהל' זמיה הל'
א סמוג עשין פט טוש"ע
ח"מ סימן רנ"ג סעיף יח:
פא ד מ"י שס ופ"ח שס
הל' ב סמוג עשין סב
טוש"ע ח"מ סי' רנ"ג סעיף א'
פב ה מ"י שס פ"י הל' א
סמוג עשין סב טוש"ע
ח"מ סימן רנ"ג סעיף יח:

פסקי רי"ד

קאָל"אָ, אַכר רבא חייני
דקאמרי ליה דאבטיני מפני
אשרו קנינו דאבטיני שפני
ליה ד' וזו מישאלא פסיל
ליה כל היכא דאיתיה. פני
מורב לישאלא ומקנאו לו
כלהי מקום אשר ושבו אינו
יבנו וכוון שיכול לפסול
לית' השליח נמצא של
נשטה לו השליח שם חובה:
פני ברדמלס (פ"א) חייני
יחנן בני הגע עצמך
אשרה עובד של קצין היר
היה חורב לעבד את עצמך
שהייתה אשתו של מוכה
שכן היר וכות לאשה אי
שן אלא כרתה (אלא) אילו
המוכר את עבדו שלא מדעתו
נשטא אינו מוכר והמגרש
אשר אשתו אלא (מדעתו)
שחנא עבד כח שרוב עד
מישראל אינו למימר
א"ר שמואל בר יצחק מפני
שפסידו משפחה כנענית
אדרבה עד מותר בזה
חורין עבדא יתא ליה
בהפיקא דיולא ליה שכיחא
ליה פריצה ליה: **מנאי**
השחרור וזו לא אשתו ושטר
השחרור זה לעבד וזה מנה
ויתנו לאחר מיתה וזו מנה
לפלוגי מיתה וזו לאחר מיתה
וזה מיתה וזו מנה מנה
ולא תן שלא מסרם ליד
למית בחייו לפיכך לא נשלחו
המכרים ברוב לומר שחלקו
לאשתו וכה לו השליח לעבד
למית משחרור. וזה יתנו
למית מיתה גיטא אלא יתנו
עד דמני גיטא חיה וזו מנה
מטי גיטא אלא חיה וזו מנה
משחרור ופקע ליה ושהיה
אבל וזה מנה לפלוגי וזה
מנה לאחז מנה אפ"י ומה
ישמעל וזו חייני שרור היר
דבר שמי' כמכורין
ובמכורין דבר שמי' כמכורין
מנה מנה לפלוגי מכניסין
שמונה

(זה) ונתנו חן סתם אן
 חנון חישיקן שפת מן
 קבור קאמר ומסיק תלמודא
 ויתלכח למנה קבור אל
 ויחשיקן: שכן הוה אמר
 כ' במה ל' בידך תהוה לפלוני
 במכסע שלשתן קר אמר
 דבר ממכתבין מילתא דר
 בפקדון אבלי במלוא אל
 ש' פקדון אבלי עניניה
 מצי לאקני' לחבריה במכסע
 שלשתן ואצ"ל אין משך
 השקבלא מל' דלוח דלית
 בעין להוצאות נחתה אל דק
 במכסע שלשתן דע שימורן
 המקבל: ודאקלי אמר בר
 אצילו במלוא ושעמא מאי
 ש' כיון דלית בעין מ"ש
 קרינא מקבל בעין מ"ש
 ומכסע שלשתן מ' מהני
 יתידה אמר מוטאל תכסב
 מהנה אל קאנותו אר' חסד
 ד' דאמר ר' תנאי תהשיא
 כתב לו חסד עזי מסתמא
 י' צריך מעמד שלשתן אל
 י' צריך מעמד שלשתן לקמן
 ו' ואם אל חלוזי אני חלוז
 ע' צריך מעמד שלשתן אבול
 י' אדמרי: כול לארס אל
 ש' קשקש ודעותן של אדם
 כל האומר נדן כאומר זכו
 ע' לו חסד מ' במכתבו ואמר
 ע' לו חסד מ' לו זכו.